

Нито в тясната бранна шатра, в която пренощуваше. Нито ~~при~~ в Търново. Всякъде другаде, само не там! Далече ст гнездото на най-черната измяна, далече от ~~преесторната мизантра~~ на коварната измамница!... Само при спомена за нея кръвта му гневно се блъсваше в жилите и той утоляваше безсилната си ярост със жестока сеч и пожари. Само кървавите огромни пламъци за миг изличаваха от ума му страшния грях който ден и нощ тормозеше душата му.

Той бе убил най-благородния мъж на света... ~~Богдан~~... Толкова чист, толкова искрен, така прям и горд. ~~Който~~ ^Ккойто бе започел смъртта пред свободата, купена с вероломна измама... Ах, кой от неговите близки родни люде му беше така верен, така предан...

Нещо задави гърлото му. Дълбока въздишка разчуни гърдите му.

Докато е жив, пред очите му ще гори оня образ... ^{Воеводата} ~~Благо~~ ^{рането} ~~че~~ ^{врането} лице на мъртвия император и ~~кървавата~~ ^{кървавата} ~~праха~~ ^{праха} на челото му. Тъй кротко усмихнато бе това лице. Така презрително спокойно... Каква ли бе последната мисъл, застинала зад това студено чело? Умраза? Прощка? Проклетие?

Кой, кой щеше да заличи в сърцето му страшния спомен, кой можеше да прости големия му грях? - Никой!...

Папата ли? Можеше ли волята на един смъртен да прощава грехове, които ^{Товек сам} ~~и~~ ^{си} не би простил? ~~Кой друг?~~

Понякога през него прелетяваше бегла мисъл... Да се скрие в Рилската обител. Да изчезне от очите на людете. Там с пост, с молитва, с лишения да се помъчи да постигне изкуплението. Но щеше ли това да върне живота на императора? Не, не! До последните си дни Калоян бе осъден да носи в душата си тежкото бреме на жестоко разкаание, ~~и измислени съжаления~~. Нищо не можеше да изцери болката, която скрито го разяждаше...